

Oudegracht 65
3511 AD Utrecht
tel: (030) 2317189
fax: (030) 2311922
rooierat@rooierat.nl
www.rooierat.nl

Bespreking boek M. Bosma, De schijnelite van de valse munters

De valse schijn van de Partij voor de Vrijheid

In welke zin kunnen we de titel van het boek "De schijnelite van de valse munters" betrekken op de PVV en haar politiek secretaris Martin Bosma?

De termen vals en schijn verwijzen naar een verborgen werkelijkheid die Bosma wil ontmaskeren. Deze twee lijnen, de valse en de werkelijke, worden bovendien bekeken vanuit hun linkse en rechtse invalshoeken. Op deze manier heeft de auteur als het ware vier brillen op zijn neus.

Totalitarisme

Tweede Kamerlid Bosma vertelt dat hij na zijn studie aan de Universiteit van Amsterdam in de Verenigde Staten verzeild raakt in rechts Republikeins vaarwater. Zo wordt hij vertrouwd met het werk van de conservatieve politiek filosoof Leo Strauss en met dat van de monetarist Von Hayek. De laatste inspireert de Chicago School of Economics en generaal Pinochet om het neoliberale model aan de Chileense economie op te leggen.

Interessant is het om te lezen dat Bosma zijn jeugd doorbrengt in een dorp in de Zaanstreek. Daar trekt hij meer met zijn opa op dan met zijn vader omdat deze al vroeg overlijdt. Opa Bosma is een overtuigd PvdA'er. In de jaren zestig jaren gaat hij "trouw op de fiets naar vakbondsvergaderingen waar ze de grootste moeite moesten doen om de communisten eruit te houden". Volgens Bosma "gaat het vreselijk mis met de partij van opa" wanneer Nieuw Links binnen de PvdA opkomt en de erkenning van het communistische Oost-Duitsland een punt wordt. Vermoedelijk is er destijds ook iets bij Bosma junior geknapt. Zijn anticommunisme en agitatie tegen alles wat links voorstelt zijn weergaloos extreem en laten net als bij Wilders zien dat het persoonlijke politiek geworden is. Hoe gepolitiseerd is immers de gedachte van Bosma dat Hitler een socialist was en socialisten in feite fascist waren, als je denkt aan al die socialisten en communisten die door de fascist zijn doodgeslagen. Bosma borduurt met zijn gelijkschakeling van fascisme en communisme voort op de theorie van het totalitarisme die tijdens de Koude Oorlog ontwikkeld wordt. In zijn gelijkschakeling van links, communisme, fascisme en islam geeft hij als gemeenschappelijk motief aan dat in al deze

Ik kan me voorstellen dat hierdoor menig lezer het boek een vat vol tegenstrijdigheden noemt en het analytisch gesproken vindt tegenvallen. Toch zit er wel een zeker systeem in de paradoxologie van deze politicoloog. Er schuilt zelfs enige originaliteit in dit conservatieve schotschrift als we bijvoorbeeld letten op de problematiek van de ontzuiling, ontstaan in de jaren zestig, die bij mijn weten zelden zo op de spits gedreven is besproken. Dit en meer zal ik bespreken. Tot slot zal ik aangeven dat dit partijpolitiek document duidelijk maakt dat de paradox voor de toekomst van de Partij voor de Vrijheid schuilt in haar strategie als nationalistische mono culturele Partij voor de Vreemdelingenhaat.

VERS VAN DE PERS

- G.C. Loury (e.a.). *Race, Incarceration, and American Values*. Boston Review, € 13,50
- J.H. Carens. *Immigrants and the Right to Stay*. Boston Review, € 13,50
- K. Löwith. *Martin Heidegger & European Nihilism*. Columbia University Press, € 23,-
- A.R. Galloway & J.E. Smith (translated). *Introduction to Civil War*. Tiqqun, € 10,50
- D. Haraway. *The Companion Species Manifesto. Dogs, People, and Significant Otherness*. Prickly Paradigm Press. € 10,50
- F. Becker (e.a.) [red] *Onszelf blijven. H.B. Wiardi Beckman, baanbreker van de moderne sociaaldemocratie*. Bert Bakker, € 18,95
- J. Bor. *Een (nieuwe) geschiedenis van de filosofie*. Bert Bakker, € 19,95
- B. Stiegler. *Taking Care of Youth and the Generations*. Stanford University Press. € 25,-
- G. Verbeek. *Een geschiedenis van Duitsland. Sporen en dwaalsporen van een natie*. Acco, € 34,-
- B. van der Steen & R. Blom [red] *Wij gingen onze eigen weg. Herinneringen van revolutionaire socialisten in Nederland van 1930 tot 1950*. Eburon, € 12,50
- A. Blok. *Morgen mischien. Waarom de problemen in Libanon niet worden opgelost*. Just Publishers, € 24,95
- S. Keulen & R. Kroeze. *De leiderschapscarroussel. Waarom iedere tijd zijn eigen leider vraagt*. Boom, € 24,90

TIP

Kritische Klassieken

Uitgeverij Schokland geeft in de reeks Kritische Klassieken "verboden, versmaide, verbrande, verguisde en vergeten" boeken opnieuw uit.

De eerste titel in deze reeks is het voor het eerst in 1937 verschenen *De sfinx van Spanje* van Albert Helman. Helman verbleef van 1932 tot 1937 als correspondent van o.a. *De Groene* en de *NRC* in Spanje en doet in dit boek verslag van zijn ervaringen tijdens de eerste jaren van de Spaanse Burgeroorlog.

172 p., gebonden, € 22,90

gevallen "het bedrijfsleven volledig gedomineerd wordt" en "eigendom niet langer een onvervreemdbaar recht" is.

Geen ontzuiling

Ons land kent tijdens de Koude Oorlog de partijpolitieke structuur van de verzuiling. Deze geeft uitdrukking aan de verdeeldheid langs godsdienstige en sociale lijnen: katholieken, gereformeerden, protestanten, liberalen en socialisten bevolken een verticaal verzuilde maatschappij. Op ideologisch en sociaal-cultureel niveau willen allen zo min mogelijk met elkaar te maken hebben: eigen kerk, onderwijs, krant, vakbond, radiozender, middenstand, feestdagen, huwelijken enzovoort. Enkel op het niveau van de

>> vervolg op pagina 2

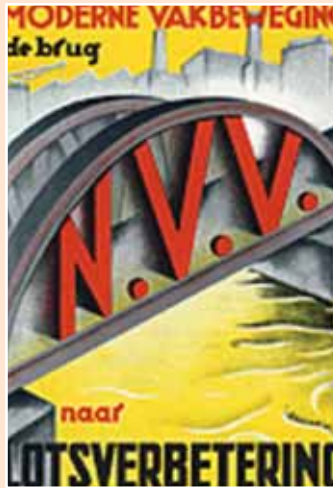
In een fascistische constellatie is het een elementaire wet, dat wie het handigst en brutaalst liegt het meest bereikt."

- Albert Helman, *De sfinx van Spanje*, 1937

elites is effectieve samenwerking mogelijk. Deze naoorlogse overzichtelijkheid verdwijnt geleidelijk aan in de inmiddels beruchte jaren zestig. Ze maakt plaats voor het horizontale proces van ontzuiling. Een deel van de politieke elites bijvoorbeeld kruipt bij elkaar (CDA) en in de massa van de vakbeweging doen katholieken en socialisten hetzelfde (FNV). Naast deze herschikking van de politieke sociale krachtsverhoudingen is er een verzuild maatschappelijk middenveld dat ook aan herziening toe is.

Maar van een ontzuiling van dit culturele middenveld is volgens Bosma geen sprake. De ontwikkeling hier is er niet één van meer naar minder, maar van veel naar veel meer maatschappelijke organisaties. Bosma geeft de indruk dat er helemaal geen ontzuiling heeft plaatsgevonden, maar dat slechts wat bordjes zijn verhangen. "God inruilen voor de Novib, en de kerk voor de PPR en de CPN."

Telkens als hij erover uitwijdt, merk je aan het gloeiende venijn dat uit zijn pen druipt dat daar net als in de partij van zijn opa iets volko-

men is misgegaan. Omdat zijn verklaringmodel doorspekt is met het aanwijzen van een schuldige, wijst Bosma (extreem) links aan als de grote boosdoener die de macht in het maatschappelijk middenveld overneemt. Dit gebeurt onder leiding van het linkse kabinet Den Uyl, en in zijn kielzog komt de verzorgingsstaat, door Bosma verfoeid als het "subsidie

netwerk van links" of "de Derde Kamer". Met deze laatste typering geeft Bosma aardig aan dat de machtsverhoudingen ook in die tijd niet alleen in het parlement worden bepaald. Heeft (het) links(e netwerk) nationaal of, lokaal de verkiezingen verloren?, "dan bestaat er nog een extra mogelijkheid om toch het gelijk te halen" en belastinggeld in te zetten voor het algemeen belang van de verzorgingsstaat. Is de verzuilde ideologische structuur van ons land al behoorlijk omvangrijk en pluriform, het ontzuilde maatschappelijk middenveld doet er niet voor onder en omarmt volgens Bosma ook nog eens de ideologie van het multiculturalisme. Samengevat zien we dat in Bosma's analyse de verhouding tussen staat en maatschappij niet de fundamentele wijziging ondergaat die de term ontzuiling suggereert.

De wereld een markt

Belangrijk element in de PVV-strategie is daarom dat zowel Wilders als Bosma strak vasthouden aan een soort tweede ontzuiling. Het

>> vervolg op pagina 3

Wanneer vallen dictaturen?

De opstanden in de Arabische wereld hebben veel enthousiasme opgeroepen. Betogers en westerse journalisten gingen geloven dat eindelijk de Arabische lente zou aanbreken. Zeker toen de Tunesische dictator Ben Ali op 14 januari 2011 en zijn Egyptische collega Mubarak op 11 februari het veld moesten ruimen, leek een regionale doorbraak nabij. Die hoop en verwachting waren begrijpelijk, maar om een dictator ten val brengen is meer nodig dan een enthousiaste massa. Daarvoor zijn meestal drie punten vereist. Allereerst een breed volksverzet van duizenden mensen die hun demonstraties dagenlang volhouden. Dictators worden niet bang van mensen die één keer per maand demonstreren en dan weer naar huis gaan. Belangrijk is ook dat de demonstranten zich eensgezind opstellen: 'Weg met Mubarak! Vrijheid en democratie!' Over wat er in de toekomst moet gebeuren, verschillen ze zeker van mening, maar als ze daarover gaan ruziën, kan de dictator zijn verdel en heerspolitiek voortzetten.

Daarnaast is internationale steun nodig. Dat kan op allerlei manieren. Zo hielpen Servische demonstranten die in 2000 Milosevic hadden weggejaagd bij het organiseren van het verzet in Oekraïne in 2004. Voorbeelden in buurlanden kunnen stimulerend werken en soms zorgen voor een domino-effect. Buitenlandse media kunnen uitvoerig berichten over wat er gebeurt. Machtige landen als de Verenigde Staten kunnen achter de schermen druk uitoefenen op dictators om hun biezen te pakken.

Zij kunnen dictators, die ze jarenlang hebben gesteund, laten vallen als ze inschatten dat de situatie onhoudbaar. Dat deden de VS in 1959 met Batista op Cuba, en in 1979 met Somoza in Nicaragua en de Sjah in Iran.

Maar massaal verzet en internationale steun krijgen een dictator niet weg zonder een beslissende derde factor: een crisis in het machtsblok. De machthebbers kunnen verdeeld raken over hoe zij moeten reageren op het verzet: harde repressie of juist wat hervormingen om verdeeldheid onder de opstandelingen te zaaien en de steun van de VS te behouden, om zo aan de macht te blijven. Beslissend blijkt uiteindelijk wat de militairen, als onderdeel van dat machtsblok, doen. Zijn zij bereid om het verzet met een groot bloedbad de kop in te drukken? Of geloven zij zelf niet meer in het regime en vrezen zij voor hun goede naam, wraak en berechting? Van belang is hierbij hoe nauw zij persoonlijk of economisch met de dictatuur verbonden zijn. Toen de massabetogingen aanhielden, gaven de Tunesische en Egyptische militairen aan Ben Ali en Mubarak te kennen dat zij na 23 en 29 jaar moesten opstappen. Dat gaat niet altijd zo snel. In Servië hiielden in 1997 demonstraties tegen fraude bij verkiezingen en tegen Milosevic niet minder dan 88 dagen aan. De militairen bleven Milosevic steunen en tenslotte ging iedereen weer vermoeid en teleurgesteld naar huis en werk. In 2000 liep het anders. Er waren opnieuw dagenlange massale demonstraties, maar de belangrijkste opposi-

tleider hield contact met de legerleiding om bloedvergieten te voorkomen. Toen lieten de militairen uiteindelijk Milosevic vallen. Ook in Georgië in 2003 en Oekraïne in 2004 was de zaak voor de machthebbers bekeken toen het leger niet op demonstranten wilde schieten. In Midden-Europa hadden in 1989 veel communistische leiders eigenlijk geen keuze. De demonstraties waren massaal, de internationale steun groot en Gorbatsjov had duidelijk gemaakt dat de Sovjetroepen niet zouden ingrijpen. Nergens verdedigden militairen de machthebbers. Alleen in Roemenië bleven veiligheidstroepen dictator Ceausescu trouw, ook na diens dood. Het leger moest hen uitschakelen, er vielen ongeveer duizend doden. Waar het machtsblok gesloten bleef en de militairen trouw, kregen massale protesten en buitenlandse steun of sympathie de dictatuur niet op de knieën. Dat gebeurde in 1988 en opnieuw in 2006 in Myanmar, in 1989 in China en in 2009 in Iran. Minder bekendheid kreeg het bloedbad in Oezbekistan, waar militairen in 2005 ongeveer 800 demonstranten doodschoten.

Als de militairen verdeeld raken, en een deel voor het verzet kiest, dreigt het land in een burgeroorlog terecht te komen, zoals in Libië en mogelijk ook Jemen. Ook als de opstandelingen tegen de dictatuur tenslotte winnen, is zo'n gewelddadige geboorte geen goed startpunt voor vrijheid en democratie.

Jan de Kievij

maatschappelijk middenveld, het corporatisme, moet op de schop en wel snel. De wereld is immers een markt en wie zich daar niet kan handhaven heeft het aan zichzelf te wijten. Economische wetmatigheden worden zo de politieke oriëntatie binnen gesmokkeld en samen met het centraal stellen van het zichzelf reddende liberale individu, kan het afbouwen van het maatschappelijk middenveld beginnen.

Dat de onzekerheid onder grote delen van de bevolking hierdoor toeneemt, behoeft geen betoog. Het stelselmatig spreken van massaimmigratie zal dan zijn uitwerking niet missen. Bij onzekere en angstig ingestelde mensen spelen aantallen sowieso een belangrijke rol. Treffend is Bosma's vergelijking met betrekking tot de moslimpopulatie in de jaren tachtig. Die tijd kent volgens hem bijna alle problemen die tegenwoordig actueel zijn, maar "alleen in kleinere vorm", dat wil zeggen: deze populatie was toen "zoveel kleiner (en daardoor minder zelfverzekerd)".

We kunnen deze uitlating opvatten als een projectie, als een verkapte politiek psychologische bekentenis waarvan er meerdere in Bosma's boek voorkomen. Op dit niveau aangekomen, herhaal ik mijn idee dat het boek een belangrijk document is en dat het niet enkel de geestesgesteldheid van de schrijver en zijn 'inner circle' weergeeft. Tegelijk is het ook een bron waaruit wordt geput bij het beslechten van discussies binnen de PVV. De argumenten die Bosma inzet tegen het voorstel voor een ledenpartij van kamerlid Hero Brinkman komen letterlijk uit zijn hoofdstuk "Een moderne politieke partij".

Een virtuele partij

Zelf noemt Bosma de PVV de meest moderne partij van ons land. Alle overige partijen zijn uit en hun organisatiemodel, een vereniging met individueel lidmaatschap, is sindsdien niet veranderd. Bij dit verschil in waardering wil ik afsluitend stil staan. Ik zal aangeven dat de partijstructuur van de PVV doet denken aan de democratische stand van zaken uit de tijd van vóór de trekschuit.

Het moderne schuilt hem volgens Bosma in het feit dat de PVV een internet, een netwerk, kortom een virtuele partij is. Met Bosma als webmaster. De partij kent twee leden: Wilders, de partijleider en een Stichting eveneens onder zijn leiding. Volgens Bosma scheelt dit een hoop gedonder, zie de LPF.

Verder is er geen last van tijdrovende congressen, geen gedoe met afdelingen, geen personeel voor de ledenadministratie, geen subsidie door de staat, geen baantjesjagerei en de PVV is niet afhankelijk van enkele geldschietters. Nu is dit laatste zeer de vraag. Bekend is immers dat de PVV structureel afhankelijk is van een geldstroom uit de Verenigde Staten. En dat ze gebruik maakt van moderne technieken is ook niet nieuw, dat gebeurde in de jaren dertig ook.

Letten we op de politiek inhoudelijk kant, dan is er veel meer aan de hand met deze zogenaamde moderne politieke partij. Bosma benadrukt namelijk dat de PVV om principiële redenen gekozen heeft voor de stichtingsformule.

De PVV onderscheidt zich van de overige partijen, doordat in die gevallen de staat heeft bepaald wat de structuur van de politieke partij moet zijn. Bosma noemt dit "een vreemde inmenging (en) natuurlijk principieel onjuist. Partijen controleren de staat. Door de verenigingsbasis is het echter de staat die de partijen controleert".

Autoritair kapitalisme

Het politiek theoretische vraagstuk van de neutraliteit van de staat wordt hier politiserend opgelost door de openlijke keuze voor een partijstaat. Verliest politicoloog Bosma hier de scheiding der machten uit het oog en vergist hij zich in de grondwettelijk vastgelegde aanspreektitel van het (juridische) individu? Zou hij vergeten zijn dat het element van kiezen en gekozen worden gebaseerd is op het volgen van een eigen geweten zonder last van ruggespraak? Van een politicoloog kan ik me dat moeilijk voorstellen. Van een gepolitiseerde wetenschapper als Bosma des te meer. Eigenlijk rest ons daarom alleen nog om de consequenties uit zijn stichtingsformule te trekken.

De 'partij structuur' van de PVV is niet alleen een schending van de algemene basisvoorwaarden voor het stichten van een politieke partij, het is in haar huidige vorm tegelijk een aanval op de rechtstaat.

Nu kent de PVV, in tegenstelling tot de overige partijen, in de hoedanigheid van haar leider, tegelijk de trekken van een uitzonderingstoestand. Wilders wordt vermoedelijk 24 uur per dag bedreigd en daarom bewaakt en kan zich niet in vrijheid bewegen. Net als in het geval van de "war on terror" kunnen we niet voorzien, wanneer beide toestanden zullen eindigen.

Beperken we ons tot de PVV, dan maakt Bosma duidelijk dat de veiligheidsdreiging "door linkse activisten" aan de keuze voor de stichtingsvorm bijdroeg. Maar in een breder kader zien we dat de staatsopvatting van de PVV naadloos aansluit bij die van Israël. De partijpolitieke sturing van de staat en de militarisering van de politieke besluitvorming in termen van vriend/vijand is daar al veel verder gevorderd. In ons land geeft de PVV leiding aan het proces om het algemeen (staats)belang ondergeschikt te maken aan een nationalistisch partijpolitiek streven: Nederland teruggeven aan de Nederlanders (Wilders, Rutte). In dit proces komt de PVV als vanzelf in botsing met krachten die inderdaad uit de tijd van de trekschuit stammen: het koningshuis, de rechterlijke macht en haar toetsingsorgaan met betrekking tot bijvoorbeeld de Europese wetgeving, de Eerste Kamer.

Het creëren en op de spits drijven van maatschappelijke, zo mogelijk etnische tegenstellingen (nu weer de kritiek op Marokkanen aan het strand van Zandvoort), vormt de kern in het (voort)bestaan van de PVV. Niet voor niets noemt Bosma het beledigen van medeburgers een mogelijk goed businessplan. De uitzonderingstoestand waarin de partijleiding opereert, moet welbewust redenen van bestaan blijven hebben. De PVV als organisatie werpt daarmee haar schaduw vooruit als het gaat om vrijheden in de rest van de maatschappij.

Tot slot is Bosma de onbetwiste kampioen in de paradoxologie. Van de vele voorbeelden hiervan is de volgende het meest eclatant. In zijn tegenstrijdige behandeling van de politieke links/rechts tegenstelling komt Bosma tot de volgende strategie: het gaat hem om een "democratisch kapitalisme", want dat is "de arts-vijand" van het totalitarisme. Deze voorman van de PVV maskeert aldus het tegenover gestelde streven naar een autoritair kapitalisme. En zo zijn we weer terug bij wat ik eerder de "valse schijn van de Partij voor de Vrijheid" noemde.

Joop Maassen, politicoloog,
boekhandelaar voor de Rooie Rat

Dieetpolitiek

Voor het project Fysieke Integriteit van Stichting Vakmanstad werk ik als leraar filosofie op een basisschool in de wijk Bloemhof in Rotterdam Zuid. Eigenlijk heet mijn vak ecosofie, omdat wij een onderwijsmodel testen dat gericht is op het ontwikkelen van een omgevingsgerichte levensstijl. Félix Guattari zegt dat ecologie een begrip is met zowel een fysiek, sociaal als mentaal aspect. Door binnen de Brede School aandacht te besteden aan tui-nieren, koken en eten van de oogst, judo en ecosofie integreren wij die drie aspecten als praktijk, handelend en sprekend, in de school. Zie Henk Oosterling, *Woorden als Daden* (2009).

Tot nu toe zijn de resultaten van de driejarige pilot die dit schooljaar eindigt overwegend positief. Vooral wat betreft eetcultuur en sociaal-emotionele vaardigheden lopen de kinderen van deze school in een Vogelaarwijk de achterstand in rap tempo in die zij in vergelijking met een blanke controleschool hebben. Die achterstand komt voor een groot deel voort uit een enorme segregatie. Kinderen worden niet verwend door hun ouders, zoals bijvoorbeeld Fleur Jurgens beweert in *Het Marokkanendrama* (2007), maar vinden juist te weinig aansluiting – zowel binnen het gezin als erbuiten.

Aan de school de opdracht om die aansluiting te creëren. Dat proberen we door interesse op te wekken en door de kinderen te laten voelen wat verbondenheid is – in de tuin met de seizoenen, in de keuken en aan tafel met hun eten, in de dojo lichamenlijk en in gesprekken tijdens ecosofie. Vaak gaat het in die gesprekken over de onuitgesproken, achterliggende regels van de maatschappij. Wat wil Wilders? Waarom willen ze hoofddoekjes verbieden? Halal slachten is toch goed? En ja, ook in onze keuken wordt halal gegeten. Anders hadden we nooit alle overblijfmoeders binnen kunnen halen om zestien klasjes vier keer per week tussen de middag van een warme maaltijd te voorzien.

Maar nu wil de Partij voor de Dieren halal en koosjer slachten toch verbieden. In 2008 kelderde dit wetsvoorstel, maar de rechtse meerderheid van het moment maakt een reprise mogelijk. Dit voorstel symboliseert de segregatie in een pennenstreek. Wie de film *No Country for Old Men* (2007) heeft gezien, begrijpt waarom. Van een partij tegen de bio-industrie is de PvdD rap afgegleden naar een partij tegen dierenleed en nu een partij tegen onverdoofd slachten:

“Ieder jaar worden in Nederland naar schatting ruim 2 miljoen dieren onverdoofd ritueel geslacht. Uit wetenschappelijke onderzoeken

blijkt dat het onverdoofd ritueel slachten volgens de Joodse en Islamitische traditie dierenwelzijnsproblemen veroorzaakt zoals stress, pijn en leed voorafgaand en gedurende de slacht ... een onaantvaardbaar dierenleed” (PvdD 2008, Motie van toelichting verdoofd slachten).

Is het erg dat de laatste paar minuten van het leven van een dier onaangener zijn? Is de keel doorsnijden echt minder gruwelijk dan een luchtdrukpistool, een spuitje of een ijzeren staaf? In plaats van dierenleed in al zijn aspecten te behandelen en het te koppelen aan globale problemen met kunstmest, ontbossing, ophokken, hormonen, ondervoeding, armoede en virussen, sluiten de gelederen zich tegen twee bevolkingsgroepen. Die worden uitgesloten van discussie en moeten of vegetariër worden, hun geloof afleggen of ... importeren. Nog meer kilometers! Het dierenleed vermindert er niet om. Sterker nog, de bio-industrie heeft baat bij zo'n verbod. En ondertussen vergroot de bijziende focus op klein leed een andere pijn.

Deze strijd voor het recht op een zachte dood – Ook voor dieren!, het zou een mooie slogan zijn – leidt de aandacht af van de strijd voor het recht op een beter leven. De PvdD schaaft niet alleen het eigen doel van een langzame hervorming van de bio-industrie, maar draagt bij aan een verdere uitsluiting van moslims (en in mindere mate joden) door een norm op te leggen die zelfs het kleinste kind nog zou verwerpen. Leed meet je over een heel leven. Niet in de laatste minuten. Met het project Fysieke Integriteit leren onze kinderen juist dat melk niet uit een pak komt en chips van aardappels gemaakt zijn. Maar de PvdD lijkt ons te willen doen geloven dat vlees onder cellofaan groeit. De strijd tegen onverdoofd slachten verdooft ons tegen de werkelijkheid van de immense Nederlandse vleesproductie (ca. 450 miljoen geslachte dieren per jaar) en versterkt de segregatie in wijken zoals Bloemhof. Want een verbod op onverdoofd slachten verbiedt eerder een levensstijl dan dierenleed. Het wijst naar anderen en weerhoudt ons ervan onze eigen betrokkenheid bij het milieuprobleem te onderkennen. PvdD: van voedselpolitiek naar dieetpolitiek. Politiek vernauwd tot verminderde consumptie, en dan nog niet eens de eigen consumptie. Dit is het verkeerde verbod.

Aetzel Griffioen

Antikapitalistische demonstratie

1 mei is wereldwijd een dag van solidariteit en sociale strijd, met als inzet een vrije en solidaire samenleving. Die samenleving kunnen we echter alleen realiseren door onszelf van onderop te organiseren, niet door te vertrouwen op de bestaande instanties. De staat beschermt immers de belangen van diegenen die profiteren van het kapitalisme: de banken, de grote ondernemingen en de welgestelden. De overheid heeft zich diep in de schulden gestoken door de banken overeind te houden. Daarvoor wordt de rekening bij ons neergelegd. Met het snijden in de gemeenschappelijke voorzieningen en de sociale zekerheid worden diverse groepen mensen tegen elkaar uitgespeeld en de solidariteit tussen de mensen uitgehold.

Dat accepteren wij niet. De crisis is onlosmakelijk verbonden met het kapitalistische systeem en de manier waarop de financiële wereld is georganiseerd. De enige manier waarop deze crisis dus is op te lossen is door het kapitalisme af te schaffen. Doe dus mee aan de antikapitalistische demonstratie voor een radicaal andere samenleving. Kom op 1 mei naar station Utrecht Zuiden. Verzameltijd: 14 uur. Strijd mee voor solidariteit en vrijheid!

De Rooie rat in de top-50

Wist u dat 'de Rooie Rat' recentelijk door NRC Handelsblad is uitgeroepen tot één van de vijftig beste boekhandels van Nederland? In Utrecht is deze eer verder alleen aan boekhandel Bijleveld en boekhandel Selexyz ten deel gevallen. Deze uitverkiezing is mede te danken aan een uitbreiding van het assortiment. Behalve een grote verzameling antiquarische boeken beschikt 'de Rooie Rat' naast politiek en filosofisch georiënteerd werk nu ook over een ruim aanbod Nederlandse literatuur.

